

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9518100053
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2019:9518100053.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22. októbra 2019 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému Q. V. a spol. pre pokračujúci zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom od 01.01.2006, vedenej pod sp. zn. BB - 3 T 8/2018, takto

r o z h o d o l :

1. Q. V., nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom K., X. XXX/XX,
2. V. H., nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom K., F. XXXX/X,
3. Q. P., nar. XX. XX. XXXX v K., trvale bytom K., W. XXXX/X,
4. K.L., nar. XX. XX. XXXX v A., trvale bytom A., B. XXXX/XX, časť F. R.,

s poukazom na právoplatne uznanú vinu v bodoch I. - VI. rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok pracovisko Banská Bystrica sp.zn. 3T 8/2018 zo dňa 22.06.2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu sp.zn 4 To 12/2018 zo dňa 18.06.2019, ktorým okrem iného vyššie menovaní boli uznaní za vinných

Q. V. v bodoch I. až VI.

za pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom do 14.12.2008 (ďalej „Trestný zákon“),

V. H. v bode IV.

za zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona,

Q. P. v bodoch IV. a VI.

za zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona,

K.L. v bodoch IV., V. a VI.

za zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona

s a o d s u d z u j ú

Obžalovaný Q. V.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá peňažný trest v sume 1.000.000 Sk (slovom jeden milión Sk) - v prepočte 33.193,92 Eur (slovom tridsaťtritisícstodevät'desiatti Eur 92 centov).

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, sa ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze podnikať vrátane živnostenského podnikania v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, pôsobiť ako štatutárny orgán, alebo člen štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je podnikanie, alebo vykonávať z iného právneho dôvodu pôsobnosť takého orgánu, a to v trvaní 8 (osem) rokov.

Obžalovaný V. H.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu s tým, že obžalovanému sa ukladá probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému stanovuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá peňažný trest v sume 150.000 Sk (slovom jednostopäťdesiat tisíc Sk) - v prepočte 4.979,09 Eur (slovom štyritisícdeväťstosedemdesiatdeväť Eur 9 centov).

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, sa ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze podnikať vrátane živnostenského podnikania v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, pôsobiť ako štatutárny orgán, alebo člen štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je podnikanie, alebo vykonávať z iného právneho dôvodu pôsobnosť takého orgánu, a to v trvaní 5 (päť) rokov.

Obžalovaný Q. P.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu podmieniene odkladá na skúšobnú dobu s tým, že obžalovanému sa ukladá probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému stanovuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá peňažný trest v sume 150.000 SK (slovom jednostopäťdesiat tisíc Sk) - v prepočte 4.979,09 Eur (slovom štyritisícdeväťstosedemdesiatdeväť Eur 9 centov).

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený sa ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze pôsobiť ako štatutárny orgán, alebo člen štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je podnikanie, alebo vykonávať z iného právneho dôvodu pôsobnosť takého orgánu, a to v trvaní 5 (päť) rokov.

Obžalovaný K.L.

Podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa mu výkon trestu podmieniene odkladá na skúšobnú dobu s tým, že obžalovanému sa ukladá probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému stanovuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá peňažný trest v sume 200.000 SK (slovom dvesto tisíc Sk) - v prepočte 6.638,78 Eur (slovom šesťtisícšesťstotridsaťosem Eur 78 centov).

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený sa ukladá náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze podnikáť vrátane živnostenského podnikania v zmysle zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, pôsobiť ako štatutárny orgán, alebo člen štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je podnikanie, alebo vykonávať z iného právneho dôvodu pôsobnosť takého orgánu, a to v trvaní 5 (päť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 16.03.2018 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR (ďalej „prokurátor“) podal obžalobu na vyššie menovaných, v ktorej ich vinil zo spáchania vyššie uvedených trestných činov na skutkovom základe,

ž e

I. Q. V. a M. A.

Q. V. ako konateľ spoločnosti INTERNET Media, s. r. o. Košice (toho času ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice), IČO: 36180491, podal v roku 2003 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani

z príjmov právnických osôb za rok 2002, do ktorého okrem iného zahrnul aj zmluvy a účtovné doklady, ktoré vystavil M. A., ako konateľ spoločnosti BODY TRADE, s. r. o. Košická Belá (toho času IDEA TRADE, s. r. o. Topoľčany), IČO: 36 184 730, a to tak, že v zdaňovacom období roka 2002 spolu uzavreli medzi týmito spoločnosťami zmluvy o prenájme reklamnej plochy zo dňa 28. 02. 2002 a 28. 06. 2002, zmluvy o realizácii reklamy a prenájme reklamných plôch zo dňa 28. 03. 2002, 01. 04. 2002, 02. 05. 2002, 14. 05. 2002, 31. 05. 2002, 28. 06. 2002, 10. 07. 2002, 15. 08. 2002, 20. 08. 2002, 18. 09. 2002 a 15. 11. 2002, a to najmä za účelom mediálnej podpory partnerov - reklamná kampaň rádio KIKS, TOP, VÝCHOD, OKEY, FLASH, televízia STV, JOJ, denník Korzár, Košický večer, Nový čas, časopis Dimenzia, Markíza a Plus 7 dní, M. A. vystavil a podpísal k týmto zmluvám faktúry číslo: 0305/2002/1, 0305/2002/2, 0305/2002/3 zo dňa 03. 05. 2002, 3005/2002/1, 3005/2002/2 zo dňa 30. 05. 2002, 3105/2002/1 zo dňa 31. 05. 2002, 2806/2002/1, 2806/2002/2, 2806/2002/3 zo dňa 28. 06. 2002, 3006/2002/1, 3006/2002/2 zo dňa 30. 06. 2002, 2907/2002/1, 2907/2002/2, 2907/2002/3 zo dňa 29. 07. 2002, 2908/2002/1, 2908/2002/2, 2908/2002/3, 2908/2002/4 zo dňa 29. 08. 2002, 3008/2002/5 zo dňa 30. 08. 2002, 2709/2002/1, 2709/2002/2, 2709/2002/3 zo dňa 27. 09. 2002, 3009/2002/4, 3009/2002/5 zo dňa 30. 09. 2002, 3010/2002/1, 3010/2002/2, 3010/2002/3, 3010/2002/4 zo dňa 30. 10. 2002, 2911/2002/1, 2911/2002/2, 2911/2002/3, 2911/2002/4, 2911/2002/5 zo dňa 29. 11. 2002, 3112/2002/1, 3112/2002/2, 3112/2002/3, 3112/2002/4, 3112/2002/5 zo dňa 31. 12. 2002, príjmové pokladničné doklady (ďalej len „PPD“) a výdavkové pokladničné doklady (ďalej len „VPD“), ktorými deklaroval obchodnú činnosť pre spoločnosť INTERNET Media, s. r. o. Košice s celkovým finančným výnosom v sume 168.726.258,50 Sk, i keď k tejto obchodnej činnosti podľa nedošlo, a teda zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené, napriek tomu však Q. V. tieto zaúčtoval v účtovníctve spoločnosti INTERNET Media, s. r. o. Košice a vykázal aj v daňovom priznaní dane z príjmu právnických osôb, ktoré podal na Daňovom úrade Košice I., kde vrátane tejto sumy vykázal celkové finančné náklady v sume 184.857.563,- Sk (6.136.146,95 Eur), čo malo vplyv na vykázaný základ dane z príjmu právnických osôb za rok 2002, čím tak skrátili túto daň v sume 42.181.500,- Sk (1.400.169,- Eur),

II. Q. V. a Q.L.

Q. V. ako konateľ spoločnosti INTERNET Media, s. r. o. Košice (toho času ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice), IČO: 36180491, podal v roku 2004 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2003, do ktorého okrem iného zahrnul aj zmluvy a účtovné doklady vystavené Q. L. a ďalšou osobou, a to tak, že za zdaňovacie obdobie roka 2003 Q. L., ako konateľka spoločnosti INVEST CONSULT, s. r. o. Košice, IČO: 36200531, ako odberateľ, na základe faktúr číslo: 05/08/2003/2 zo dňa 05. 08. 2003, 05/08/2003/10 zo dňa 05. 08. 2003, 05/08/2003/17 zo dňa 05. 08. 2003, 13/08/2003/01 zo dňa 13. 08. 2003, 19/08/2003/5 zo dňa 19. 08. 2003, 27/08/2003/10 zo dňa 27. 08. 2003, 08/09/2003/3 zo dňa 08. 09. 2003, 11/09/2003/5 zo dňa 11. 09. 2003, 12/09/2003/8 zo dňa 12. 09. 2003, 16/09/2003/3 zo dňa 16. 09. 2003, 19/09/2003/2 zo dňa 19. 09. 2003, 13/10/2003/4 zo dňa 13. 10. 2003, 15/10/2003/8 zo dňa 15. 10. 2003, 15/10/2003/14 zo dňa 15. 10. 2003, 17/10/2003/7 zo dňa 17. 10. 2003, 20/11/2003/5 zo dňa 20. 11. 2003, 20/11/2003/13 zo dňa 20. 11. 2003, 20/11/2003/19 zo dňa 20. 11. 2003 a 20/11/2003/39 zo dňa 20. 11. 2003, vystavených a podpísaných T. F. splnomocnencom spoločnosti DALOR PLAST, s. r. o. Čierna nad Tisou, IČO : 36175013, od 30. 05. 2001, ako dodávateľom, ktoré aj ona podpísala, zaúčtovala v účtovníctve svojej spoločnosti a vykázala v daňových priznaniach DPH celkové zdaniteľné plnenie v sume 171.164.714,- Sk (5.681.627,63 Eur) a v daňovom priznaní dane z príjmu právnických osôb vykázala obchodnú činnosť - prieskum mediálnych trhov a tlače s celkovými finančnými nákladmi (súčet finančných nákladov) v sume 170.698.831,- Sk (5.666.163,- Eur), ktoré aj podala na príslušnom daňovom úrade, i keď k tejto obchodnej činnosti nedošlo, a teda zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené, napriek tomu na základe uvedených účtovných dokladov ďalej fakturovala poskytnuté služby a tovary pre Q. V., konateľa spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, ktorý si o sumu 165.693.412,- Sk neoprávnene zvýšil finančné náklady spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, čo malo vplyv na vykázaný základ DPPO za rok 2003, ktoré finančné náklady vrátane tejto sumy vykázal v celkovej sume 315.247.168,- Sk (10.464.288,92 Eur), čím tak skrátili túto daň najmenej v sume 41.423.500,- Sk (1.375.008,- Eur),

III. Q. V., Q. B. a Q. L.

Q. V. ako konateľ spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, IČO: 36180491, podal v roku 2005 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2004, do ktorého okrem iného zahrnul aj zmluvy a účtovné doklady vystavené Q. L., Q. B. a ďalšou osobou, a to

tak, že za zdaňovacie obdobie roka 2004 Q. L., ako konateľka spoločnosti INVEST CONSULT, s. r. o. Košice, IČO: 36200531, ako odberateľ, vykázala v daňových priznaniach DPH za zdaňovacie obdobia mesiacov január, február, marec a apríl 2004, celkové zdaniteľné plnenie v sume 75.534.342,- Sk (2.507.280,82 Eur) a Q. B., ako jej splnomocnenec, vykázal v daňových priznaniach DPH za zdaňovacie obdobia mesiacov máj, jún, júl (za august nepodal), september, október, november a december 2004, celkové zdaniteľné plnenie v sume 214.441.077,- Sk (7.118.139,71 Eur), a teda obaja spolu vykázali celkové zdaniteľné príjmy v sume 289.975.419,-Sk (9.625.420,- Eur) a v daňovom priznaní dani z príjmu právnických osôb, ktoré podala Q. L. vykázala obchodnú činnosť s finančnými výdavkami v sume 314.800.200,- Sk (10.449.452,- Eur) pre T. F., splnomocnenca spoločnosti DALOR PLAST, s. r. o. Čierna nad Tisov, IČO: 36175013, ako dodávateľa, i keď k tejto obchodnej činnosti nedošlo, a teda zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené, napriek tomu však na základe nepravdivých účtovných dokladov ďalej fakturovali pre Q. V., konateľa spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, ktorý si najmenej o sumu 314.068.696,- Sk (10.425.170,81 Eur) neoprávnene zvýšil finančné náklady, čo malo vplyv na vykázaný základ dane z príjmu právnických osôb za rok 2004, čím tak skrátili túto daň najmenej o sumu v sume 59.672.921,- Sk (1.980.778,- Eur), pričom podiel pomoci Q. B. na skrátenie dane je v sume 40.743.804,- Sk (1.352.446,52 Eur),

IV. Q. V., V. H., Q. P. a K. L.,

Q. V. ako konateľ spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, IČO: 36180491, podal v roku 2006 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2005, do ktorého okrem iného zahrnul aj účtovné doklady, vystavené na základe nepravdivých účtovných dokladov, a to tak, že K. L., V. H., Q. P. a ďalšia osoba, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, okrem iného tým, že za zdaňovacie obdobie roka 2005 spoločnosť MAY, s. r. o. Košice, IČO: 36177849, ako dodávateľ vystavila faktúry číslo: 1-5-2005 zo dňa 01. 06. 2005, 2-5-2005 zo dňa 03. 06. 2005, 3-5-05 zo dňa 07. 06. 2005, 1-6-2005 zo dňa 22. 06. 2005, 2-6-2005 zo dňa 23. 06. 2005, 1-7-2005 zo dňa 01. 07. 2005, 2-7-2005 zo dňa 06. 07. 2005, 1-8-2005 zo dňa 01. 08. 2005, 2-8-2005 zo dňa 04. 08. 2005, 3-8-2005 zo dňa 12. 08. 2005, 1-9-2005 zo dňa 01. 09. 2005, 2-9-2005 zo dňa 08. 09. 2005, 1/10/05 zo dňa 03. 10. 2005, 2/10/05 zo dňa 04. 10. 2005, 3/10/05 zo dňa 05. 10. 2005, 1/11/05 zo dňa 01. 11. 2005, 2/11/05 zo dňa 02. 11. 2005, 3/11/05 zo dňa 07. 11. 2005, 1/12/05 zo dňa 02. 12. 2005, 2/12/05 zo dňa 05. 12. 2005, 3/12/05 zo dňa 09. 12. 2005, 05/12/05 zo dňa 05. 12. 2005 v celkovej sume 339.592.192,- Sk (11.272.395,67 Eur) pre T. F., ako odberateľa a splnomocnenca spoločnosti MANAGEMENT SERVIS, s. r. o. Kráľovský Chlmec, IČO: 36329525), i keď k tejto obchodnej činnosti nedošlo, a teda zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené, napriek tomu však tieto boli vykazované a záúčtované v účtovníctve spoločnosti MANAGEMENT SERVIS, s. r. o. Kráľovský Chlmec, ktorá následne to fakturovala na základe faktúr číslo: 26/2005 zo dňa 06. 06. 2005, 27/2005 zo dňa 01. 06. 2005, 28/2005 zo dňa 23. 06. 2005, 29/2005 zo dňa 24. 06. 2005, 1/07/2005 zo dňa 01. 07. 2005, 2/07/2005 zo dňa 01. 07. 2005, 3/07/2005 zo dňa 04. 07. 2005, 4/07/2005 zo dňa 04. 07. 2005, 5/07/2005 zo dňa 05. 07. 2005, 6/07/2005 zo dňa 05. 07. 2005, 7/07/2005 zo dňa 06. 07. 2005, 8/07/2005 zo dňa 06. 07. 2005, 9/07/2005 zo dňa 07. 07. 2005, 10/07/2005 zo dňa 07. 07. 2005, 11/07/2005 zo dňa 08. 07. 2005, 12/07/2005 zo dňa 08. 07. 2005, 13/07/2005 zo dňa 11. 07. 2005, 14/07/2005 zo dňa 11. 07. 2005, 15/07/2005 zo dňa 12. 07. 2005, 16/07/2005 zo dňa 12. 07. 2005, 1/08/2005 zo dňa 01. 08. 2005, 2/08/2005 zo dňa 01. 08. 2005, 3/08/2005 zo dňa 02. 08. 2005, 4/08/2005 zo dňa 02. 08. 2005, 5/08/2005 zo dňa 03. 08. 2005, 6/08/2005 zo dňa 03. 08. 2005, 7/08/2005 zo dňa 04. 08. 2005, 8/08/2005 zo dňa 04. 08. 2005, 9/08/2005 zo dňa 05. 08. 2005, 10/08/2005 zo dňa 08. 08. 2005, 11/08/2005 zo dňa 08. 08. 2005, 12/08/2005 zo dňa 09. 08. 2005, 13/08/2005 zo dňa 09. 08. 2005, 14/08/2005 zo dňa 10. 08. 2005, 15/08/2005 zo dňa 10. 08. 2005, 16/08/2005 zo dňa 11. 08. 2005, 17/08/2005 zo dňa 11. 08. 2005, 18/08/2005 zo dňa 12. 08. 2005, 19/08/2005 zo dňa 12. 08. 2005, 20/08/2005 zo dňa 15. 08. 2005, 21/08/2005 zo dňa 15. 08. 2005, 22/08/2005 zo dňa 16. 08. 2005, 23/08/2005 zo dňa 16. 08. 2005, 24/08/2005 zo dňa 17. 08. 2005, 25/08/2005 zo dňa 17. 08. 2005, 26/08/2005 zo dňa 18. 08. 2005, 1/09/2005 zo dňa 01. 09. 2005, 2/09/2005 zo dňa 01. 09. 2005, 3/09/2005 zo dňa 02. 09. 2005, 4/09/2005 zo dňa 02. 09. 2005, 5/09/2005 zo dňa 05. 09. 2005, 6/09/2005 zo dňa 05. 09. 2005, 7/09/2005 zo dňa 06. 09. 2005, 8/09/2005 zo dňa 06. 09. 2005, 9/09/2005 zo dňa 07. 09. 2005, 10/09/2005 zo dňa 07. 09. 2005, 11/09/2005 zo dňa 08. 09. 2005, 12/09/2005 zo dňa 08. 09. 2005, 13/09/2005 zo dňa 09. 09. 2005, 14/09/2005 zo dňa 09. 09. 2005, 15/09/2005 zo dňa 12. 09. 2005, 16/09/2005 zo dňa 12. 09. 2005, 17/09/2005 zo dňa 13. 09. 2005, 18/09/2005 zo dňa 13. 09. 2005, 19/09/2005 zo dňa 14. 09. 2005, 20/09/2005 zo dňa 14. 09. 2005, 21/09/2005 zo dňa 15. 09. 2005, 22/09/2005 zo dňa 16. 09. 2005, 23/09/2005 zo dňa 20. 09. 2005, 1/10/2005 zo dňa 03. 10. 2005, 2/10/2005 zo dňa 03. 10.

2005, 3/10/2005 zo dňa 04. 10. 2005, 4/10/2005 zo dňa 04. 10. 2005, 5/10/2005 zo dňa 05. 10. 2005, 6/10/2005 zo dňa 05. 10. 2005, 7/10/2005 zo dňa 06. 10. 2005, 8/10/2005 zo dňa 06. 10. 2005, 9/10/2005 zo dňa 07. 10. 2005, 10/10/2005 zo dňa 07. 10. 2005, 11/10/2005 zo dňa 10. 10. 2005, 12/10/2005 zo dňa 10. 10. 2005, 13/10/2005 zo dňa 11. 10. 2005, 14/10/2005 zo dňa 11. 10. 2005, 15/10/2005 zo dňa 12. 10. 2005, 16/10/2005 zo dňa 12. 10. 2005, 17/10/2005 zo dňa 13. 10. 2005, 18/10/2005 zo dňa 13. 10. 2005, 19/10/2005 zo dňa 17. 10. 2005, 20/10/2005 zo dňa 17. 10. 2005, 21/10/2005 zo dňa 18. 10. 2005, 22/10/2005 zo dňa 17. 10. 2005, 23/10/2005 zo dňa 18. 10. 2005, 24/10/2005 zo dňa 19. 10. 2005, 25/10/2005 zo dňa 19. 10. 2005, 1/11/2005 zo dňa 01. 11. 2005, 2/11/2005 zo dňa 01. 11. 2005, 3/11/2005 zo dňa 02. 11. 2005, 4/11/2005 zo dňa 02. 11. 2005, 5/11/2005 zo dňa 03. 11. 2005, 6/11/2005 zo dňa 03. 11. 2005, 7/11/2005 zo dňa 04. 11. 2005, 8/11/2005 zo dňa 04. 11. 2005, 9/11/2005 zo dňa 07. 11. 2005, 10/11/2005 zo dňa 07. 11. 2005, 11/11/2005 zo dňa 07. 11. 2005, 12/11/2005 zo dňa 08. 11. 2005, 13/11/2005 zo dňa 08. 11. 2005, 14/11/2005 zo dňa 09. 11. 2005, 15/11/2005 zo dňa 09. 11. 2005, 16/11/2005 zo dňa 10. 11. 2005, 17/11/2005 zo dňa 10. 11. 2005, 18/11/2005 zo dňa 11. 11. 2005, 19/11/2005 zo dňa 11. 11. 2005, 1/12/2005 zo dňa 02. 12. 2005, 2/12/2005 zo dňa 02. 12. 2005, 3/12/2005 zo dňa 05. 12. 2005, 4/12/2005 zo dňa 05. 12. 2005, 5/12/2005 zo dňa 06. 12. 2005, 6/12/2005 zo dňa 06. 12. 2005, 7/12/2005 zo dňa 07. 12. 2005, 8/12/2005 zo dňa 07. 12. 2005, 9/12/2005 zo dňa 07. 12. 2005, 10/12/2005 zo dňa 08. 12. 2005, 11/12/2005 zo dňa 08. 12. 2005, 12/12/2005 zo dňa 09. 12. 2005, 13/12/2005 zo dňa 09. 12. 2005, 14/12/2005 zo dňa 09. 12. 2005, 15/12/2005 zo dňa 12. 12. 2005, 16/12/2005 zo dňa 12. 12. 2005, 17/12/2005 zo dňa 13. 12. 2005, 18/12/2005 zo dňa 13. 12. 2005, 19/12/2005 zo dňa 14. 12. 2005, 20/12/2005 zo dňa 14. 12. 2005, 21/12/2005 zo dňa 15. 12. 2005, 22/12/2005 zo dňa 15. 12. 2005, 23/12/2005 zo dňa 15. 12. 2005, 24/12/2005 zo dňa 16. 12. 2005, 25/12/2005 zo dňa 16. 12. 2005, 26/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005, 27/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005, 28/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005, 29/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005, 30/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005, 31/12/2005 zo dňa 19. 12. 2005 v celkovej sume 12.451.589,85 Eur (375.116.596,- Sk), pre fyzickú osobu K. L., Dlhá Lúka, Sady 18, Bardejov, IČO: 41551079, ktorý tieto podpísal spolu s Q. E. a ktorý ich ďalej fakturoval na základe faktúr číslo: 5/3/2005 zo dňa 26. 05. 2005, 6/4/2005 zo dňa 27. 05. 2005, 1/07/2005 zo dňa 20. 07. 2005, 2/07/2005 zo dňa 20. 07. 2005, 3/07/2005 zo dňa 21. 07. 2005, 4/07/2005 zo dňa 21. 07. 2005, 5/07/2005 zo dňa 22. 07. 2005, 6/07/2005 zo dňa 22. 07. 2005, 7/07/2005 zo dňa 25. 07. 2005, 8/07/2005 zo dňa 25. 07. 2005, 9/07/2005 zo dňa 26. 07. 2005, 10/07/2005 zo dňa 27. 07. 2005, 11/07/2005 zo dňa 27. 07. 2005, 12/07/2005 zo dňa 28. 07. 2005, 13/07/2005 zo dňa 28. 07. 2005, 14/07/2005 zo dňa 29. 07. 2005, 15/07/2005 zo dňa 29. 07. 2005, 16/07/2005 zo dňa 29. 07. 2005, 1/08/2005 zo dňa 22. 08. 2005, 2/08/2005 zo dňa 22. 08. 2005, 3/08/2005 zo dňa 23. 08. 2005, 4/08/2005 zo dňa 23. 08. 2005, 5/08/2005 zo dňa 24. 08. 2005, 6/08/2005 zo dňa 24. 08. 2005, 7/08/2005 zo dňa 25. 08. 2005, 8/08/2005 zo dňa 25. 08. 2005, 9/08/2005 zo dňa 26. 08. 2005, 10/08/2005 zo dňa 26. 08. 2005, 11/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 12/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 13/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 14/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 15/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 16/08/2005 zo dňa 29. 08. 2005, 17/08/2005 zo dňa 30. 08. 2005, 18/08/2005 zo dňa 30. 08. 2005, 19/08/2005 zo dňa 30. 08. 2005, 20/08/2005 zo dňa 30. 08. 2005, 21/08/2005 zo dňa 30. 08. 2005, 22/08/2005 zo dňa 31. 08. 2005, 23/08/2005 zo dňa 31. 08. 2005, 24/08/2005 zo dňa 31. 08. 2005, 25/08/2005 zo dňa 31. 08. 2005, 26/08/2005 zo dňa 31. 08. 2005, 1/09/2005 zo dňa 20. 09. 2005, 2/09/2005 zo dňa 21. 09. 2005, 3/09/2005 zo dňa 20. 09. 2005, 4/09/2005 zo dňa 21. 09. 2005, 5/09/2005 zo dňa 23. 09. 2005, 6/09/2005 zo dňa 22. 09. 2005, 7/09/2005 zo dňa 22. 09. 2005, 8/09/2005 zo dňa 23. 09. 2005, 9/09/2005 zo dňa 23. 09. 2005, 10/09/2005 zo dňa 26. 09. 2005, 11/09/2005 zo dňa 26. 09. 2005, 12/09/2005 zo dňa 26. 09. 2005, 13/09/2005 zo dňa 27. 09. 2005, 14/09/2005 zo dňa 27. 09. 2005, 15/09/2005 zo dňa 28. 09. 2005, 16/09/2005 zo dňa 28. 09. 2005, 17/09/2005 zo dňa 29. 09. 2005, 18/09/2005 zo dňa 29. 09. 2005, 19/09/2005 zo dňa 30. 09. 2005, 20/09/2005 zo dňa 30. 09. 2005, 21/09/2005 zo dňa 30. 09. 2005, 21/09/2005 zo dňa 30. 09. 2005, 22/09/2005 zo dňa 30. 09. 2005, 1/10/2005 zo dňa 20. 10. 2005, 2/10/2005 zo dňa 20. 10. 2005, 3/10/2005 zo dňa 21. 10. 2005, 4/10/2005 zo dňa 21. 10. 2005, 5/10/2005 zo dňa 21. 10. 2005, 6/10/2005 zo dňa 24. 10. 2005, 7/10/2005 zo dňa 24. 10. 2005, 8/10/2005 zo dňa 25. 10. 2005, 9/10/2005 zo dňa 25. 10. 2005, 10/10/2005 zo dňa 26. 10. 2005, 11/10/2005 zo dňa 26. 10. 2005, 12/10/2005 zo dňa 27. 10. 2005, 13/10/2005 zo dňa 27. 10. 2005, 14/10/2005 zo dňa 27. 10. 2005, 15/10/2005 zo dňa 28. 10. 2005, 16/10/2005 zo dňa 28. 10. 2005, 17/10/2005 zo dňa 28. 10. 2005, 18/10/2005 zo dňa 28. 10. 2005, 19/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 20/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 21/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 22/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 23/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 24/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 25/10/2005 zo dňa 31. 10. 2005, 1/11/2005 zo dňa 21. 11. 2005, 2/11/2005 zo dňa 21. 11. 2005, 3/11/2005 zo dňa 22. 11. 2005, 4/11/2005 zo dňa 22. 11. 2005, 5/11/2005 zo dňa 23. 11. 2005, 6/11/2005 zo dňa 23. 11. 2005, 7/11/2005 zo dňa 24. 11. 2005, 8/11/2005 zo dňa 24. 11. 2005, 9/11/2005 zo dňa 25. 11. 2005, 10/11/2005 zo dňa 25. 11. 2005, 11/11/2005 zo dňa

29. 11. 2005, 12/11/2005 zo dňa 29. 11. 2005, 13/11/2005 zo dňa 29. 11. 2005, 14/11/2005 zo dňa 29. 11. 2005, 15/11/2005 zo dňa 30. 11. 2005, 16/11/2005 zo dňa 30. 11. 2005, 17/11/2005 zo dňa 30. 11. 2005, 18/11/2005 zo dňa 30. 11. 2005, 19/11/2005 zo dňa 30. 11. 2005, 2/12/2005 zo dňa 20. 12. 2005, 3/12/2005 zo dňa 21. 12. 2005, 4/12/2005 zo dňa 21. 12. 2005, 5/12/2005 zo dňa 22. 12. 2005, 6/12/2005 zo dňa 22. 12. 2005, 7/12/2005 zo dňa 23. 12. 2005, 8/12/2005 zo dňa 23. 12. 2005, 9/12/2005 zo dňa 26. 12. 2005, 10/12/2005 zo dňa 26. 12. 2005, 11/12/2005 zo dňa 27. 12. 2005, 12/12/2005 zo dňa 27. 12. 2005, 13/12/2005 zo dňa 28. 12. 2005, 14/12/2005 zo dňa 28. 12. 2005, 15/12/2005 zo dňa 29. 12. 2005, 16/12/2005 zo dňa 29. 12. 2005, 17/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 18/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 19/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 20/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 21/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 22/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 23/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 24/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 25/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 26/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 27/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 28/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 29/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 30/12/2005 zo dňa 30. 12. 2005, 31/12/2005 zo dňa 20. 12. 2005 v celkovej sume 375.841.933,- Sk (12.475.666,63 Eur) pre V. H., konateľa spoločnosti RE ART Media, s. r. o. Košice, IČO: 35833751, ktorý tieto podpísal spolu so svojim splnomocnencom Q. P. a K. L. a vykázal v daňových priznaniach DPH celkové zdaniteľné príjmy v sume 378.022.624,- Sk (12.548.052,- Eur) a v daňovom priznaní dane z príjmu právnických osôb celkové finančné výnosy v sume 378.025.710,- Sk (12.548.154,75 Eur) a následne tieto nepravdivé služby a práce ďalej fakturoval pre Q. V., konateľa spoločnosti ARENA - reklamná agentúra s. r. o. Košice, ktorý si o túto sumu neoprávnene zvýšil finančné náklady, čo malo vplyv na vykázaný základ dane z príjmu právnických osôb za rok 2005, čím tak skrátilli túto daň najmenej o sumu 23.344.009,- Sk (774.879,14 Eur), pričom podiel pomoci Q. P. na skrátení dane je v sume 13.246.396,34 Sk (439.699,80 Eur).

V. Q. V. a K. L.

Q. V. ako konateľ spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, IČO: 36180491, podal v roku 2007 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2006, do ktorého okrem iného zahrnul aj účtovné doklady, vystavené na základe nepravdivých účtovných dokladov, vystavených K. L. a ďalšou osobou a to tak, že K. L., ako konateľ spoločnosti KAJA SETA, s. r. o. Bardejov, IČO: 36 513 857, vystavil a podpísal faktúry číslo: 1/2006 zo dňa 20. 03. 2006, 4/2006 zo dňa 20. 04. 2006, 5/2006 zo dňa 20. 04. 2006, 6/2006 zo dňa 21. 04. 2006, 7/2006 zo dňa 21. 04. 2006, 10/2006 zo dňa 23. 05. 2006, 11/2006 zo dňa 24. 05. 2006, 12/2006 zo dňa 24. 05. 2006, 13/2006 zo dňa 19. 06. 2006, 14/2006 zo dňa 20. 06. 2006, 15/2006 zo dňa 21. 06. 2006, 16/2006 zo dňa 22. 06. 2006, 17/2006 zo dňa 22. 06. 2006, 19/2006 zo dňa 20. 07. 2006, 20/2006 zo dňa 21. 07. 2006, 21/2006 zo dňa 24. 07. 2006, 22/2006 zo dňa 21. 08. 2006, 23/2006 zo dňa 22. 08. 2006, 24/2006 zo dňa 23. 08. 2006, 25/2006 zo dňa 24. 08. 2006, v celkovej sume 175.067.969,- Sk (5.811.191,96 Eur) pre odberateľku V. P., konateľku spoločnosti M & J PRODUCTION, s. r. o. Košice, IČO: 36604330, ktorá prevažnú časť týchto faktúr tiež podpísala a ďalej ako dodávateľ to fakturovala pre odberateľa Q. V., konateľa spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, ako fakturáciu podľa zmluvy o realizácii návrhu reklamnej kampane, internetovej kampane, ku ktorým vyhotovila a podpísala faktúry číslo: 2803200601 zo dňa 28. 03. 2006, 190420061 zo dňa 19. 04. 2006, 2404200601 zo dňa 24. 04. 2006, 2504200601 zo dňa 25. 04. 2006, 2604200601 zo dňa 26. 04. 2006, 2704200601 zo dňa 27. 04. 2006, 2704200602 zo dňa 27. 04. 2006, 2804200601 zo dňa 28. 04. 2006, 1805200601 zo dňa 18. 05. 2006, 2505200601 zo dňa 25. 05. 2006, 2605200601 zo dňa 26. 05. 2006, 2905200601 zo dňa 29. 05. 2006, 3005200601 zo dňa 30. 05. 2006, 3105200601 zo dňa 31. 05. 2006, 2006200601 zo dňa 20. 06. 2006, 2206200601 zo dňa 22. 06. 2006, 2606200601 a 2606200602 zo dňa 26. 06. 2006, 2706200601 zo dňa 27. 06. 2006, 2806200601 a 2806200602 zo dňa 28. 06. 2006, 2906200601, 2906200602 a 2906200603 zo dňa 29. 06. 2006, 3006200603 a 3006200604 zo dňa 30. 06. 2006, 1307200601 zo dňa 13. 07. 2006, 1407200601 zo dňa 14. 07. 2006, 1907200601 zo dňa 19. 07. 2006, 2007200601 zo dňa 20. 07. 2006, 2407200601 zo dňa 24. 07. 2006, 2507200601 zo dňa 25. 07. 2006, 2607200601 zo dňa 26. 07. 2006, 2707200601 a 2707200602 zo dňa 27. 07. 2006, 2807200601 zo dňa 28. 07. 2006, 3107200601 zo dňa 31. 07. 2006, 1408200601 zo dňa 14. 08. 2006, 1508200601 zo dňa 15. 08. 2006, 1808200601 zo dňa 18. 08. 2006, 2308200601 zo dňa 23. 08. 2006, 2408200601 a 2408200602 zo dňa 24. 08. 2006, 2508200601, 2508200602 a 2508200603 zo dňa 25. 08. 2006, 2808200601 zo dňa 28. 08. 2006, 3008200601 zo dňa 30. 08. 2006, 3108200601 a 3108200602 zo dňa 31. 08. 2006, 1109200601 zo dňa 11. 09. 2006, 1309200601 zo dňa 13. 09. 2006, 1409200601 zo dňa 14. 09. 2006, 1809200601 zo dňa 18. 09. 2006, 1909200601 zo dňa 19. 09. 2006, 2209200601 zo dňa 22. 09. 2006, 2509200601 zo dňa 25. 09. 2006, 2609200601 zo dňa 26. 09. 2006, 2709200601 a 2709200602 zo dňa 27. 09. 2006, 2809200601, 2809200602 a 2809200603 zo dňa 28. 09. 2006, 2909200601 zo dňa 29. 09.

2006, 3009200601 zo dňa 30. 09. 2006, 1210200601 zo dňa 12. 10. 2006, 1310200601 zo dňa 13. 10. 2006, 1610200601 a 1610200602 zo dňa 16. 10. 2006, 1710200601 zo dňa 17. 10. 2006, 1810200601 zo dňa 18. 10. 2006, 1910200601 zo dňa 19. 10. 2006, 2010200601 zo dňa 20. 10. 2006, 2310200601 a 2310200602 zo dňa 23. 10. 2006, 2410200601 zo dňa 24. 10. 2006, 2510200601 zo dňa 25. 10. 2006, 2610200601 a 2610200602 zo dňa 26. 10. 2006, 2710200601 a 2710200602 zo dňa 27. 10. 2006, 3010200601 a 3010200602 zo dňa 30. 10. 2006, 3110200601 zo dňa 31. 10. 2006, 1011200601 zo dňa 10. 11. 2006, 1311200601 zo dňa 13. 11. 2006, 1411200601 zo dňa 14. 11. 2006, 1611200601 zo dňa 16. 11. 2006, 2011200601, 2011200602 a 2011200603 zo dňa 20. 11. 2006, 2111200601 zo dňa 21. 11. 2006, 2211200601 zo dňa 22. 11. 2006, 2311200601 a 2311200602 zo dňa 23. 11. 2006, 2411200601 a 2411200602 zo dňa 24. 11. 2006, 2711200601 zo dňa 27. 11. 2006, 2811200601 zo dňa 28. 11. 2006, 2911200601 a 2911200602 zo dňa 29. 11. 2006, 3011200601 zo dňa 30. 11. 2006, 131200601 zo dňa 13. 12. 2006, 141200601 a 141200602 zo dňa 14. 12. 2006, 151200601 zo dňa 15. 12. 2006, 1812200601 zo dňa 18. 12. 2006, 191200601 zo dňa 19. 12. 2006, 1912200602 zo dňa 19. 12. 2006, 2012200601 zo dňa 20. 12. 2006, 201200602 zo dňa 20. 12. 2006, 211200601 a 211200602 zo dňa 21. 12. 2006, 2212200601 zo dňa 22. 12. 2006, 281200601 zo dňa 28. 12. 2006, 2812200602 a 2812200603 zo dňa 28. 12. 2006, 2912200601 a 2912200602 zo dňa 29. 12. 2006, 291200603 zo dňa 29. 12. 2006, v celkovej sume 425.629.007,22 Sk (14.128.294,74 Eur), ktorý si o sumu 357.671.435,- Sk (11.872.516,60 Eur), ktorú priznala v daňovom priznaní DPH V. P. ako celkové zdaniteľné príjmy, neoprávnené zvýšil finančné náklady, čo malo vplyv na vykázaný základ dani z príjmu právnických osôb za rok 2006, čím tak skrátili túto daň najmenej o sumu 67.957.573,- Sk (2.255.778,16 Eur), pričom podiel pomoci K. L. na skrátení dane je v sume 33.262.914,11 Sk (1.104.126,47 Eur).

VI. Q. V., Q. P. a K. L.

Q. V. ako konateľ spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, IČO: 36180491, podal v roku 2007 na Daňovom úrade Košice I daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2006, do ktorého okrem iného zahrnul aj účtovné doklady, vystavené na základe nepravdivých účtovných dokladov, vystavených K. L. a ďalšou osobou a to tak, že V.Y., ako konateľ spoločnosti MAY, s. r. o. Košice, IČO: 36177849 a Q. E., ako konateľ spoločnosti MANAGEMENT SERVIS, s. r. o. Kráľovský Chlmec, IČO: 36329525, hoci nevykonali žiadnu obchodnú činnosť, ako dodávatelia vystavili a podpísali faktúry číslo: 1/2006 zo dňa 03. 01. 2006, 2/2006 zo dňa 02. 01. 2006, 3/2006 a 4/2006 zo dňa 03. 01. 2006, 5/2006 zo dňa 04. 01. 2006, 7/2006 a 8/2006 zo dňa 05. 01. 2006, 9/2006 a 10/2006 zo dňa 06. 01. 2006, 11/2006 zo dňa 09. 01. 2006, v celkovej sume 19.136.390,- Sk (635.211,77 Eur), faktúry číslo 6/2006 zo dňa 04. 01. 2006, 12/2006 zo dňa 10. 01. 2006, 13/2006 a 14/2006 zo dňa 11. 01. 2006, v celkovej sume 8.066.772,- Sk (267.767,77 Eur) pre odberateľa fyzickú osobu K.L., F. R., B. XX, A., IČO: 41551079, ktorý faktúry okrem čísla 6/2006, 12/2006, 13/2006 a 14/2006 tiež podpísal a ďalej, ako dodávateľ ich fakturoval na základe vystavených faktúr číslo: 1/2006 a 2/2006 zo dňa 20. 01. 2006, 3/2006 a 4/2006 zo dňa 23. 01. 2006, 5/2006 a 6/2006 zo dňa 24. 01. 2006, 7/2006 a 8/2006 zo dňa 25. 01. 2006, 9/2006 a 10/2006 zo dňa 26. 01. 2006, 11/2006, 12/2006 a 13/2006 zo dňa 27. 01. 2006, v celkovej sume 27.202.210,- Sk (902.947,95 Eur), vystavenú faktúru číslo 14/2006 zo dňa 27. 01. 2006 na sumu 61.642,- Sk (2.046,13 Eur), pre odberateľa Q. P., splnomocnenca spoločnosti RE ART Media, s. r. o. Košice, IČO: 35833751, ktorý, okrem faktúry číslo 14/2006 zo dňa 27. 01. 2006 tiež tieto podpísal a ďalej ako dodávateľ ich fakturoval na základe ním vystavených a podpísaných faktúr číslo: 2401200601 zo dňa 24. 01. 2006, 2701200601 zo dňa 27. 01. 2006, 3001200601 zo dňa 30. 01. 2006, 3101200601 a 3101200602 zo dňa 31. 01. 2006, 1502200601 zo dňa 15. 02. 2006, 2002200601 zo dňa 20. 02. 2006, 2402200601 zo dňa 24. 02. 2006, 2702200601 zo dňa 27. 02. 2006, 2802200601 zo dňa 28. 02. 2006, 1503200601 zo dňa 15. 03. 2006, 2003200601 zo dňa 20. 03. 2006, 2103200601 zo dňa 21. 03. 2006, 2303200601 zo dňa 23. 03. 2006, 2403200601 zo dňa 24. 03. 2006, 2603200601 a 2603200602 zo dňa 26. 03. 2006, 2703200601 zo dňa 27. 03. 2006, 2803200601 zo dňa 28. 03. 2006, 2903200601, 2903200602 a 2903200603 zo dňa 29. 03. 2006, 3003200601, 3003200602 a 3003200603 zo dňa 30. 03. 2006, 3103200604 zo dňa 31. 03. 2006, v celkovej sume 118.704.291,- Sk (3.940.260,60 Eur) pre Q. V., konateľa spoločnosti ARENA - reklamná agentúra, s. r. o. Košice, ktorý si o túto sumu neoprávnené zvýšil finančné náklady spoločnosti, a teda aj základ dane z príjmu právnických osôb za rok 2006, čím tak skrátili túto daň najmenej o sumu 18.952.782,- Sk (629.117,11 Eur), pričom podiel pomoci K. L. na skrátení dane je v sume 5.168.419,90 Sk (171.560,11 Eur),

Po prieskume veci v zmysle § 243 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu nezistil dôvody predbežného prejednanja obžaloby a vo veci dňa 15.05.2018 určil termín hlavného pojednávania na dni 20. - 22. júna 2018 s tým, že okrem strán v konaní predvolal ako svedkov osoby, ktoré podľa príslušných zistení mali byť konateľmi podnikateľských subjektov, ktoré mali byť na začiatku reťazcov dodávateľsko-odberateľských vzťahov ako ich v obžalobe opisuje prokurátor. Pokiaľ ide o M. A., súd konal v jeho neprítomnosti ako proti ušlému.

Po otvorení hlavného pojednávania a po vyhlásení opatrenia, že v zmysle § 360 Trestného poriadku súd vykoná hlavné pojednávanie proti ušlému M. A. v zmysle § 360 Trestného poriadku, súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 3 Trestného poriadku zisťoval u prokurátora a obžalovaných, či nechcú uzavrieť dohodu o vine a treste. Žiadna zo strán v konaní dohodu o vine a treste uzavrieť nechcela, pričom v zmysle § 256 ods.1 Trestného poriadku obhajcovia nevyužili svoje právo zaujať k predtým prečítanej obžalobe stanovisko. Podľa § 256 ods. 3 Trestného poriadku súd vyslovil, že Finančné riaditeľstvo SR, konajúce v zastúpení Daňovým úradom Košice neprípúšťa na hlavné pojednávanie ako poškodeného. V rámci komplexného poučenia všetkých obžalovaných podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu poučil obžalovaných aj o možnostiach urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v tomto ustanovení pod písmenami a), b), c) a súčasne obžalovaných poučil aj podľa § 257 ods. 2 Trestného poriadku. Všetci prítomní obžalovaní učinili vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 pís. b) Trestného poriadku o tom, že sú vinní zo spáchania žalovaných skutkov. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaných predseda senátu týchto poučil aj v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku a položil im otázky, ktoré sú uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, ktorých zmysel smeruje k tomu, aby bolo overené, či obžalovaní dostatočným spôsobom pochopili možné následky vyhlásenia o vine, ako i to, že takéto vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Všetci prítomní obžalovaní na kladené otázky predsedu senátu odpovedali slovom „áno“. Následne senát po zistení kladného stanoviska prokurátora v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením prijal vyhlásenie obžalovaných V., H., P., Q. B., L. i L. o uznaní viny a zároveň v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutkov sa nevykoná a súd vykoná iba dôkazy, súvisiace s výrokom o treste vo vzťahu k týmto obžalovaným. Pokiaľ ide o ušlého M. A., tohto sa týkal iba jeden skutok označený ako I., ku ktorému malo dôjsť v roku 2003 a súd k nemu vykonal dokazovanie, ktorého následkom bolo uznanie viny a uloženie trestu, ktorý sa v konečnom dôsledku stal právoplatným.

V súvislosti s vinou obžalovaných a právnu kvalifikáciu skutku je ešte potrebné uviesť, že pokiaľ súd prijme vyhlásenie o vine, nie je oprávnený zásadným spôsobom meniť skutkové a právne zistenia, tak ako sú ustálené v obžalobnom návrhu. V tomto prípade síce mal isté výhrady k neúplnosti skutkovej vety obžaloby (napr. pre úplnosť vo všetkých bodoch obžaloby bolo potrebné uviesť aj označenie faktúr, ktoré dokladovali fiktívne poskytnutie služieb a tovarov pre Q. V., resp. jeho podnikateľské subjekty, ktoré faktúry sú vymenované napr. vo zväzku č. 26 zhruba od č.l. 9494 - 9500, resp. časť týchto faktúr sa nachádza aj vo zväzku č. 51), v zásade však tieto nedostatky obžalobného návrhu boli len formálneho charakteru a keďže súd nepochyboval o vážnosti, úprimnosti a zrozumiteľnosti vôle prezentovanej obžalovanými pri vyhlásení o svojej vine, tieto vyhlásenia prijal a akceptoval tak i právne a formálne závery obžaloby, týkajúce sa formulácie skutku ako i právneho posúdenia celej veci.

Vo všetkých prípadoch bol totiž jednoznačne dosledovateľný tok faktúr, ktoré formálne dokladovali nereálne resp. cenovo výrazne nadhodnotené dodávky tovarov a služieb ako bolo vyššie uvedené, pričom v reťazci sa nespochybniteľne nachádzali jednotlivé podnikateľské subjekty, ktoré obžaloba vymenúva v skutkových vetách a v zásade v súlade s priznaniami obžalovaných i s písomnými dokladmi uvádza, akým spôsobom a medzi kým boli fakturované vo vyššie naznačenom smere nereálne dodávky služieb. Obžalovaní nespochybovali ani právnu kvalifikáciu žalovaných konaní, pričom ani tu súd nemal zásadné výhrady voči právnej kvalifikácii - a to napriek tomu, že vykonané dokazovanie mohlo situáciu zvrátiť v smere, že nie je vylúčené, že všetci účastníci obchodno-právnych vzťahov by boli považovaní nie za účastníkov trestného činu, ale za priamych páchatel'ov prípadne spolupáchatel'ov. Ak by k tomuto však aj došlo v zásade by to nemalo výraznejší a významnejší vplyv na úvahy súdu o treste, ktorý je prirodzeným následkom protiprávneho konania.

Z doteraz uvedeného teda vyplýva, že súd vykonal dokazovanie vo vzťahu k obžalovaným V., H., P., Q. B., L. a L. len pokiaľ ide o do úvahy prichádzajúce tresty. Z obžalovaných v tomto štádiu konania vypovedal len obžalovaný Q. V., ktorý uviedol, že podnikateľskú činnosť ukončil zhruba pred 10 rokmi. Mrzí ho to, čo sa stalo, ľutuje to a po ukončení podnikateľskej činnosti pracoval a zarábala sumy, ktoré sa približne rovnajú vtedajšiemu priemernému zárobku v Slovenskej republike. Býva v rodinnom dome

s družkou, má motorové vozidlo značky Ford Galaxy a nevedel sa vyjadriť k tomu, kde a ako minul finančné prostriedky pochádzajúce z trestnej činnosti ku ktorej sa priznal (zníženie daňových základov sa takmer každý rok týkalo súm počítaných v desiatkach miliónov vtedajších slovenských korún, pričom nič nenasvedčovalo tomu, že by vykazované príjmy podnikateľské subjekty Q. V. nedostali). Ostatní obžalovaní na hlavnom pojednávaní vo veci nevytvorili, pričom výpovede tých, ktorí vypovedali v prípravnom konaní sa úvah súvisiacich s ukladaním trestov nijak netýkali.

Pokiaľ ide o správy o povesti na jednotlivých obžalovaných, tieto boli buď pozitívne alebo neutrálne a žiadnym spôsobom obžalovaným v zmysle posudzovania okolností prípadu a prípadných prirážajúcich okolností neuškodili - skôr naopak, u viacerých z nich posudzovaných podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. boli jedným z podkladov, na to, aby súd konštatoval poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) tohto Trestného zákona (vedenie riadneho života pred spáchaním trestného činu).

V minulosti z vyššie menovaných súdom trestaní boli len obžalovaní P. a V. (u obžalovaného L. bolo v jednom prípade podmienčne zastavené trestné stíhanie a v druhom prípade bol uzavretý zmluvný, ani v jednom prípade však táto skutočnosť nebola takého charakteru, aby súd konštatoval prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. u tých, ktorých sa týkalo použitie tohto ustanovenia (súd podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia má možnosť na takúto okolnosť neprihliadať).

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovaným, súd v prvom prvostupňovom rozhodnutí považoval za potrebné zosumarizovať všetky základné pravidlá týkajúce sa ukladania trestov, pričom aj vzhľadom k súčasnému štádiu veci (po vrátení veci prvostupňového súdu súdom odvolacím) niet dôvodu tieto pravidlá nezopakovať a odkázať na ne. I keď súd postupoval podľa procesných pravidiel účinných v čase prejednávania obžaloby, je potrebné zdôrazniť, že podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona účinného v súčasnej dobe trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, prípadne podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Preto skutky u obžalovaných V., H., P. a L. posudzoval podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. účinného v čase spáchania skutku a skutky u obžalovaných A., Q. B. a L. posudzoval podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného takisto v čase spáchania skutku (vo výroku je vždy uvedený dátum spôsobom „v znení účinnom do...“ čo je dátum účinnosti prvej novely prijatej po spáchaní skutku, ktorá mení text tohto právneho predpisu).

Obžalovaných V., H., P. a L. sa teda týkali a týkajú nasledujúce pravidlá :

Podľa § 34 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere ako je ustanovené v Trestnom zákone. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka sa prihliada aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine.

Poľahčujúce a prirážajúce okolnosti sú v Trestnom zákone taxatívne vymenované v ustanoveniach § 36 a 37. V zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, prirážajúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd v zásade musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností a to v odsekoch 3 a 4 tohto ustanovenia Trestného zákona predpísaným spôsobom (v tomto prípade prevažovali okrem obžalovaného V. poľahčujúce okolnosti, preto sa horná hranica zákonom ustanovenej hranice znižovala o jednu tretinu - spôsob zníženia upravuje § 38 ods. 8 Tr.zák.).

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona súd môže tiež mimoriadne znížiť trest pod zákonom stanovenú sadzbu a to v prípade, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom v jeho osobitnej časti bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V zmysle § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona

dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov. V zmysle § 51 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 podmienične odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatelovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona súd môže podmienične odložiť výkon trestu odňatia slobody, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov (v tom čase platnou menou na území Slovenskej republiky bola slovenská koruna) súd môže uložiť tiež peňažný trest od 5.000 Sk do 10.000.000 Sk, ak páchatel' získal alebo sa snažil získať majetkový prospech, pričom podľa § 57 ods. 1 Trestného zákona pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatel'a. Peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude môcť zaplatiť.

Obligatórne sa teda skúma eventuálna vymožitelnosť peňažného trestu, pričom podľa názoru senátu ak obžalovaný odmieta v tomto smere poskytnúť súčinnosť, senát má možnosť učiniť základný prieskum z verejne dostupných zdrojov, pričom v prípadoch majetkovej trestnej činnosti nemôže neprihliadať k tomu, že každý úspešný útok na majetok zo svojej podstaty prináša páchatel'ovi trestnej činnosti majetkový zisk. V tomto prípade u obžalovaného H. ide o účasť na zisku v hodnote 774.879,14 Eur, u obžalovaného P. v hodnote 439.699,80 a 629.117,11 Eur, u obžalovaného L. v hodnote 774.879,14, 1.104.126,47 a 171.560,11 Eur. U obžalovaného V. ide o súčet všetkých týchto súm, vrátane súm, ktoré sa týkajú obžalovaných A., Q. B. a L., pričom kvôli prehľadnosti odôvodnenia už na tomto mieste možno uviesť, že obžalovaný A. sa podieľal na zisku v hodnote 1.400.169 Eur, obžalovaná L. 1.375.008 a 1.980.778 Eur a obžalovaný Q. B. v hodnote 1.352.446,52 Eur.

Z verejne dostupných zdrojov resp. lustráciami v príslušných evidenciách už v prvom prvostupňovom konaní bolo zistené, že z obžalovaných vlastníckymi nehnuteľnosťami sú Q. V. (rodinný dom) a V. H. (byt). Vlastníkmi motorových vozidiel strednej resp. nižšej triedy sú všetci obžalovaní s výnimkou M. A. a Q. P..

Podľa § 61 ods. 1,2 Trestného zákona súd môže uložiť aj trest zákazu činnosti na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou. Trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

V súvislosti s úvahami o treste, ktorými sa súd riadil pri jeho ukladaní, je potrebné opätovne pripomenúť, že všetci obžalovaní, v prítomnosti ktorých súd konal, sa k trestnej činnosti priznali. Túto okolnosť však súd v konečnom dôsledku nevyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. I/ Trestného zákona, nakoľko dospel k záveru, že v tomto prípade došlo k priznaniu sa obžalovaných len pod ťarchou najmä listinných dôkazov a niektorých výpovedí svedkov, ktoré sa v spise nachádzali, a až v poslednom štádiu konania - v konaní pred súdom. Vzhľadom k tomu, že obžalovaní na hlavnom pojednávaní vo veci nevypovedali, nebolo možné vyhodnotiť, resp. konštatovať tú skutočnosť, že obžalovaní trestný čin úprimne oľutovali. Z ich postoja vo veci toto zistiteľné nebolo, pričom deklarovaný postoj v rámci záverečnej reči súd považoval len za „povinnú jazdu“, v rámci posúdenia ktorej vskutku nebolo dostatok možností na zaujatie stanoviska k tomu, či slová ľútosti sú mienené úprimne alebo nie. Toto isté konštatovanie sa vzťahuje aj na Q. V., ktorý jediný vo veci nevyužil právo odmietnuť vypovedať a vypovedal. Ním vyslovenú ľútosť súd považoval tak isto za formálny akt, pričom k tomuto záveru dospel aj na základe vyhodnotenia viacerých odpovedí obžalovaného. Vskutku nevierohodne až zarážajúco znela tá pasáž jeho výpovede, že si „nepamätá ako s peniazmi z trestnej činnosti bolo naložené“.

Napriek tomu však učinenie vyhlásenia o vine u všetkých obžalovaných z hľadiska úvah o druhu a výmere trestu zohralo výrazne pozitívnu úlohu u všetkých obžalovaných. Na tomto mieste odôvodnenia rozsudku je možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že pokiaľ by súd vo veci vykonal dokazovanie a vina obžalovaných by bola preukázaná, je veľmi pravdepodobné, že u všetkých obžalovaných by súd reálne uvažoval o trestoch odňatia slobody spojených s ich výkonom. Trestná sadzba za trestný čin za ktorý bola uznaná vina je 7 až 12 rokov odňatia slobody, pričom ide o sadzbu, v rámci ktorej nie je možné podmienične odloženie výkonu trestu odňatia slobody.

Súd toto tvrdí napriek tomu, že je notoricky známym faktom tá skutočnosť, že uplynutie dlhšej doby od spáchania trestnej činnosti po vynesie právoplatného rozsudku je v zmysle ústavnej i medzinárodno-právnej judikatúry faktorom, ktorý nie je možné nebrať do úvahy a má výrazne pozitívny vplyv pre jednotlivých páchatel'ov v smere, že súd už len na základe tohto faktu musí zvažovať rôzne benefity pre páchatel'ov - a to nie len vrátane úvah o uložení trestu na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, ale aj úvah, ktoré pripúšťajú použitie ustanovenia Trestného zákona o tzv. mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona podľa pravidiel, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení.

V tomto prípade je zrejmé, že od doby posledného čiastkového útoku na záujem chránený Trestným zákonom uplynula doba viac ako desiatich rokov, pričom na takto dlho trvajúcim trestnom stíhaní jednotliví obžalovaní snáď s výnimkou ušlého M. A. nenesú žiadnu vinu. Ide o síce závažnú trestnú činnosť, v tomto prípade bola však relatívne jednoducho dosledovateľná posúdením deklarovaných obchodno-právnych vzťahov a posúdením jednotlivých pokladničných dokladov vrátane príslušných zmlúv a „produktov“, ktoré naozaj už na prvý pohľad museli byť podozrivé nie len kontrolným daňovým úradom. (Je potrebné tiež dodať, že výsledky daňových zistení v takýchto prípadoch v zásade pre posúdenie trestnosti konania nehrajú podstatnú úlohu, pričom výsledky príslušného správneho konania sú len jedným z podkladov na posúdenie trestnoprávneho rozmeru veci).

Ako teda vyplýva z vyššie uvedeného urýchlenie konania učením vyhlásenia o vine sa môže stať súčasťou okolnosti prípadu, ktoré v konečnom dôsledku možno vyhodnotiť ako tak mimoriadne, že umožnia mimoriadne zníženie trestu v zmysle už uvedeného ustanovenia Trestného zákona. Ani v tomto prípade nešlo o zanedbateľný fakt, avšak základnou skutočnosťou, ktorá senát doviedla k záveru, že v tomto prípade je možné využiť ustanovenie § 39 Trestného zákona sú okolnosti, ktoré súd popísal vyššie a ktoré spočívajú v uplynutí naozaj významnej doby od spáchania trestného činu až po čas, kedy sa vec dostala pred súd.

Nemôže byť totižto sporu o tom, že trest ako následok trestnej činnosti musí byť vyslovený čo najbezprostrednejšie po spáchaní trestnej činnosti. Samozrejme, najmä v prípadoch zložitej ekonomickej trestnej činnosti, tento čas možno rátať nie len na mesiace, ale aj na roky. Avšak doba viac než desiatich rokov po spáchaní posledného čiastkového útoku na záujem chránený Trestným zákonom je v skutku dobou dlhou a je v rozpore najmä so zásadou rýchlosti konania, ktorá je formulovaná predovšetkým v ustanovení § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Tu je uvedené, že každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam v prípadoch obžalovaných H., P. a L. súd dospel k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu tak, ako je vyššie definovaný v ich prípade postačuje aj uloženie trestu odňatia slobody, ktorý nebude spojený jeho výkonom. Použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by pre týchto páchatel'ov bolo neprimerane prísne, pričom na zabezpečenie ochrany spoločnosti v ich prípade postačí aj trest kratšieho trvania. V zmysle pravidla uvedeného v § 39 ods. 3 písm. d/ Trestného zákona v prípade predmetného trestného činu, aj po mimoriadnom znížení trestu nemožno uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky. Takýto trest je možné aj podmiennečne odložiť, pričom zákon účinný v čase spáchania skutku umožňoval podmiennečne odložiť aj trest odňatia slobody v dĺžke tri roky, avšak v takýchto prípadoch musí byť nariadený dohľad probačného a mediačného úradníka.

Práve posledne uvedený trest, účinky ktorého posilňuje dohľad probačného a mediačného úradníka, súd v prípadoch posledne menovaných obžalovaných považoval za trest dostatočný, ktorý najlepším spôsobom zabezpečí jeho účel. Išlo však naozaj o hraničný prípad, kde bola reálne zvažovaná aj eventualita nepodmienečného trestu odňatia slobody a aj preto súd u týchto páchatel'ov spolu s podmiennečným trestom odňatia slobody uložil aj peňažný trest a trest zákazu činnosti tak ako je naozaj široko koncipovaný vo výroku tohto rozsudku. Peňažný trest ani trest zákazu činnosti však neukladal na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Nemožno totiž nemať na pamäti, že všetci posledne menovaní obžalovaní sa na trestnej činnosti podieľali „v státisícoch až miliónoch Eur“, pričom podľa názoru súdu aj v prípade posúdenia priameho či nepriameho úmyslu išlo o hraničný prípad, kde konečný záver súdu o „minimálne nepriamom úmysle“ je len dôsledkom aplikácie pravidla „v pochybnostiach v prospech obžalovaných“ a dôkaznej núdze z hľadiska vývoja veci.

U týchto obžalovaných súd uznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, teda konštatoval, že v rozsahu potrebnom pre konštatáciu takejto okolnosti posudzujúc vec v jej komplexe

obžalovaní viedli pred spáchaním trestného činu riadny život. Takúto okolnosť konštatoval i u Q. P., ktorý už bol v relevantnom čase súdom trestaný a to aj za majetkovú trestnú činnosť. Tu súd zdôrazňuje, že dostupné komentáre Trestného zákona nevyučujú priznanie takejto poľahčujúcej okolnosti aj vtedy, ak páchatel' už bol odsúdený. Každú vec je totiž potrebné posudzovať v kontexte a najmä povaha spáchaných trestných činov (Q. P. bol „len“ nástrojom) súd - ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku na rozdiel od Q. V., ktorý bol takisto trestaný aj za majetkovú trestnú činnosť - doviedla k záveru, že aj tomuto obžalovanému túto poľahčujúcu okolnosť priznal.

Možno dodať, že v osobách týchto obžalovaných išlo o tzv. biele kone, ktorých vedomá a úmyselná činnosť prispela k tomu, že podnikateľské subjekty v portfóliu Q. V. si doslova v miliónoch Eur skrátili daň. Aj táto okolnosť potom prispela k tomu, že u týchto obžalovaných súd vyniesol trest odňatia slobody, ktorý nebol spojený s jeho priamym výkonom. Takýmto spôsobom dal obžalovaným možnosť, aby svojim správaním sa pod dohľadom probačného a mediačného úradníka preukázali svoju nápravu a bezproblémovým uplynutím skúšobnej doby, ktorú tak isto nestanovil na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, bolo týmto obžalovaným umožnené, aby po jej skončení bolo možné na nich hľadieť, ako keby súdom trestaní neboli.

V súvislosti s uložením peňažného trestu súd v rámci prvého prvostupňového rozhodnutia vo veci poukázal na už uvedené fakty, ktoré uviedol v rámci časti odôvodnenia tohto rozsudku, ktoré sa týkalo vymožitelnosti peňažného trestu. Súd je toho názoru, že nevyužitie práve takejto možnosti potrestania by bolo v rozpore so základnými zásadami trestania a zákonom stanovenej reparačnej úlohy trestu. Je potrebné ešte dodať, že pokiaľ ide o vymožitelnosť peňažného trestu, súd v rámci prvého prvostupňového rozhodnutia vo veci nevidel dôvod zaoberať sa majetkovými pomermi jednotlivých obžalovaných nad rámec toho čo učinil. Opätovne je potrebné zdôrazniť, že ak niekto napomáha zisku z majetkovej trestnej činnosti, je potrebné, aby sa podieľal na jeho vrátení minimálne v miere, ktorá mu to umožňuje. Z tohto pohľadu uložené peňažné tresty vzhľadom k výške spôsobeného následku súd považoval doslova za symbolické, pričom pri ich ukladaní bolo zohľadnené i to, že žiaden z obžalovaných v súčasnej dobe nemá nadštandardné majetkové pomery. Nedá sa však v tejto súvislosti nedodať a aj po zrušení veci odvolacím súdom nedodať (v tomto sa názor súdu nemení), že „prenesenie“ výhod z majetkovej trestnej činnosti na iné osoby nie je v takýchto prípadoch výnimočným javom, pričom samotný fakt, že niekto nežije v preukázateľne nadštandardných majetkových pomeroch sám o sebe nemôže byť dôvodom na neuloženie peňažného trestu.

U obžalovaného Q. V. súd v rámci prvého konania uložil výrazne vyšší peňažný trest a aj trest zákazu činnosti uložil pri hornej hranici zákonom stanovenej sadzby. Tomuto obžalovanému tiež neuložil trest odňatia slobody, ktorého výkon je možné oddialiť resp. úplne eliminovať, ale uložil mu trest zasahujúci do jeho osobnej slobody priamo a ihneď po právoplatnosti takého výroku. Z hľadiska postavenia Q. V. v skupine páchatel'ov tohto totiž nemožno porovnať s ostatnými spoluobžalovanými. Ako už bolo uvedené, nebolo možné zistiť, či aj tento obžalovaný nebol len akýmsi nástrojom v daňovej trestnej činnosti ďalších osôb. Je však evidentné, že v rámci pred súd postavenej skupiny to bol práve on, kto z daňovej trestnej činnosti mal priame výhody naozaj výrazným skrátením si svojej dane z príjmu. Inak povedané, v tejto skupine osôb bez akýchkoľvek pochybností hral vedúcu úlohu a je možné predpokladať, že minimálne patril medzi osoby, ktoré celú daňovú trestnú činnosť organizovali. Za takejto situácie, ani plynutie doby u tohto obžalovaného nemôže byť vyhodnotené ako okolnosť, ktorá umožňuje uložiť trest odňatia slobody priamo nespojený s jeho výkonom. Preto súd síce tak isto mimoriadne znížil trest odňatia slobody aj u tohto obžalovaného, neumožnil však jeho podmienený odklad a v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu. Poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti u tohto obžalovaného zistené neboli

V prípadoch všetkých peňažných trestov boli uložené tiež náhradné tresty odňatia slobody tak, ako to vyžaduje zákon v trvaní ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Zaplatená suma peňažných trestov pripadá štátu.

Voči prvostupňovému rozsudku vo veci všetci vo výroku tohto rozsudku uvedení obžalovaní podali odvolanie, v ktorom Q. V. namietal v podstate celý výrok o treste a ostatní obžalovaní namietali výroky

o uložení peňažného trestu a o uložení trestu zákazu činnosti. Uložené tresty totiž považovali za neprímerane prísne.

Odvolací Najvyšší súd SR o odvolaniach konal na verejnom zasadnutí dňa 18.06.2019, pričom časti argumentácie uvedenej v odvolaní dal za pravdu a podľa § 321 ods. 1 písm. b) c) d) a ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste týkajúcom sa vo výroku uvedených obžalovaných zrušil. Prvostupňovému súdu tiež prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (výroky týkajúce sa viny zostali nedotknuté a tým právoplatné, rovnako právoplatným ako celok je aj rozsudok týkajúci sa obžalovaných A., L. a Q. B.).

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí okrem iného doslova uviedol:

Podľa názoru najvyššieho súdu, súd prvého stupňa sa neriadil dôsledne predovšetkým ustanoveniami upravujúcimi peňažný trest. Je potrebné pripomenúť, že peňažný trest postihuje majetok páchatel'a. Majetková povaha tohto trestu naznačuje, že je vhodným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu v prípadoch, keď sa páchatel' dopustil trestného činu zo ziskuchtivosti alebo trestným činom prejavil iné nedostatky vo vzťahu k nedotknuteľnosti a ochrane cudzieho majetku. Funkciou peňažného trestu je v podstate odčerpanie majetkového prospechu páchatel'a, ktorý získal trestnou činnosťou, najmä ak takýto majetok nemožno odčerpať inak (napr. prepadnutím vecí, výrokom o náhrade škody a pod.).

Nemožno však opomenúť ustanovenie § 57 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého pri ukladaní peňažného trestu súd prihliadne na osobné a majetkové pomery páchatel'a. Peňažný trest neuloží, ak je zrejmé, že ho odsúdený nebude schopný splatiť.

Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie je preto potrebné dôsledne prihliadať a tým aj skúmať osobné a majetkové pomery obžalovaných. Z rozsudku nie je zrejmé, či súd prvého stupňa tieto skutočnosti skúmal a ako ich vyhodnotil. Nie je možné pri dôsledkom skúmaní osobných a majetkových pomerov uspokojiť sa s konštatovaním, že obžalovaný Q. V. je vlastníkom nehnuteľnosti (rodinného domu) a V. H. vlastníkom bytu, pričom vlastníkmi motorových vozidiel sú všetci obžalovaní.

Aj keď obžalovaní využili svoje právo nevypovedať, lustráciami je možné a potrebné zistiť ich osobné pomery - vyživovacie povinnosti, ako aj majetkové pomery (napr. príjmy, výdavky a pod.) tak, aby bolo možné bez pochybností ustáliť, či sú naplnené všetky podmienky ustanovenia § 57 Trestného zákona a či bude v schopnostiach obžalovaných peňažný trest zaplatiť. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie tak, aby podmienky pre uloženie peňažného trestu a posúdenie týchto podmienok bolo jednoznačné a riadne preukázané.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obžalovaných, je potrebné poukázať na skutočnosť, že u všetkých obžalovaných bolo aplikované ustanovenie § 39 Trestného zákona a mimoriadne znížený trest odňatia slobody, pričom tieto úvahy a závery (rovnako ako uloženie trestov zákazu činnosti) považuje za správne aj odvolací súd, a to zohľadniac spôsob spáchania činu a jeho následky, tak ako sú ustálené v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, a tiež vzhľadom na ďalšie okolnosti významné pre určenie druhu a výmery trestu, povahu spáchaných zločinov a možnosť nápravy obžalovaných.

Pokiaľ však ide o uloženie peňažných trestov, bude potrebné doplniť dokazovanie v smere naznačenom vyššie. Preto z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste u odvolateľov a Špecializovanému trestnému súdu prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Keďže výroky o uložení peňažného trestu sú súčasťou výrokov o treste, nebolo možné zrušiť iba výroky o peňažnom treste, ale bolo potrebné zrušiť tieto výroky ako celok.

Z týchto presne citovaných vyjadrení Najvyššieho súdu SR i z kontextu jeho odôvodnenia je zrejmé, že voči ostatným výrokom prvostupňového rozhodnutia súdu vrátane výrokov o trestoch odňatia slobody i zákazoch činnosti odvolací súd nemal žiadne výhrady. Aj preto ich súd v rámci tohto nového rozsudku vo veci opakuje a odôvodňuje ich v zmysle vyššie uvedeného rovnako ako v rámci prvého prvostupňového rozhodnutia vo veci

Na základe právne záväzného stanoviska odvolacieho súdu o potrebe doplnenia dokazovania v naznačenom smere prvostupňový súd vykonal resp. zopakoval ďalšie lustrácie, ktorých výsledky potom

referoval na hlavnom pojednávaní, ktoré nariadil na deň 25.09.2019. Tohto hlavného pojednávania sa zúčastnil len obžalovaný K. L. a súd na základe výslovnej žiadosti ostatných obžalovaných konal v ich neprítomnosti. Zo strany odvolacieho súdu síce opakovanie výsluchu obžalovaných nebolo nariadené, súd však v rámci skúmania podmienok na uloženie peňažného trestu obžalovaným umožnil vypovedať, pričom, ako vyplynie z ďalšieho, všetci túto možnosť využili.

Obžalovaný K. L. uviedol, že má zvereneného sedemnást' ročného syna. Má tiež dcéru, ktorá je zverená manželke a osvojeného syna, ktorý žije s bývalou manželkou. Býva v podnájme, pričom jeho mesačný príjem je do 600 Eur. V rámci plnenia vyživovacej povinnosti platí 150 Eur a dostáva 50 Eur. V minulosti podnikal ako živnostník, na jeho majetok však bol vyhlásený konkurz, čo listinnými dôkazmi potvrdila aj obhajkyňa obžalovaného. Všetky vyššie uvedené skutočnosti boli potvrdené aj vo veci vykonanými lustráciami, pričom bolo zistené, že v komerčných bankách pôsobiacich v Slovenskej republike obžalovaný L. nemá zriadený žiadny účet.

V rámci tohto hlavného pojednávania obhajkyňa všetkých štyroch obžalovaných predložila súdu rôzne listiny dokladujúce ich súčasné majetkové a zárokové pomery, pričom obsah predložených listín bol prečítaný. Obhajkyňa tiež vzhľadom k obsahu uznesenia odvolacieho súdu, prvostupňovému súdu navrhla zvážiť vypočutie aj ďalších obžalovaných, ktorí podľa jej informácií sú ochotní vypovedať. Napriek tomu, že súd aplikujúc relevantné procesné pravidlá nemusel takejto žiadosti vyhovieť, v rámci objektivizácie celej situácie, však návrhu obhajkyne vyhovel a hlavné pojednávanie odročil. Odročené hlavné pojednávanie bolo vykonané dňa 22.10.2019.

Na tomto hlavnom pojednávaní obžalovaný V. potvrdil aj z lustrácií vyplývajúci fakt, že vlastní rodinný dom a ojazdené auto Ford Galaxy, ktoré používa zhruba 15 rokov. Iný majetok nevládni, v rodinnom dome býva so svojou rodinou. V súčasnej dobe spoločne s družkou vychovávajú dve deti vo veku šestnásť a päť rokov. Z lustrácie v registri obyvateľov vyplýva, že má spolu tri deti. Pracuje vo firme UMYSI.Sk, s.r.o., kde „robí to čo majiteľ potrebuje“. Z príslušných lustrácií vyplýva, že jeho príjem len tesne presahuje minimálnu mzdu. Úspory nemá, pokiaľ na jeho účte vo VÚB bol vykázaný zostatok vo výške vyše päťtisíc Eur, k tomuto uvádzal, že peniaze medzitým minul na rôzne „poplatky na deti“. Z obhajkyňou predloženej pracovnej zmluvy obžalovaného vyplýva, že jeho mesačný zárobok je 520 Eur.

Obžalovaný V. H. takisto potvrdil údaje vyplývajúce zo zaobstaraných lustrácií, pričom uviedol, že je vlastníkom bytu, ktorý je zaťažovaný hypotekárnym úverom a vlastní auto značky Volkswagen Passat, rok výroby 2012. Iný majetok nemá a je zamestnaný vo firme SEPStav s.r.o. ako stavbyvedúci. Podľa jeho názoru príjem jeho a manželky sotva stačí na vykrytie nákladov v domácnosti, pričom ich bankové účty sú dlhodobo v povolenom debete. Spoločne vychovávajú dve deti vo veku päť a sedemnást' rokov. Obhajkyňou bolo predložené potvrdenie o vykonaní zápisu Okresného súdu Košice I., ktorý vymazal V. H. ako štatutárny orgána a spoločníka v podnikateľstvom subjekte Minerva spol. s r.o. Podľa jeho vyjadrenia i lustrácií je jeho mesačný príjem cca 500 Eur.

Obžalovaný Q. P. nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, žije v spoločnej domácnosti s matkou a má tri deti, na ktoré si plní vyživovaciu povinnosť spolu vo výške 250 Eur mesačne. Aj v jeho prípade ním uvedené údaje korešponujú s vykonanými lustráciami, uviedol však, že vlastní auto Volkswagen rok výroby 1999 (v lustráciách sa takéto vlastníctvo motorového vozidla neuvádza). Je konateľom a jediným spoločníkom firmy AXO Slovakia s.r.o., montuje okná a podlahy z čoho má mesačný príjem od 600 do 800 Eur. Jeho firme sa začiatkom tohto roka začalo dariť, dovtedy bol „v mínuse“. Úvery a pôžičky nemá. Komerčné banky v Slovenskej republike neevidujú žiadne účty na tohto obžalovaného. Výpis z Obchodného registra SR potvrdzuje obžalovaným uvádzané údaje.

Za takto zistenej situácie súd opätovne dospel k záveru, že podmienky na uloženie peňažného trestu, podobne ako u ostatných obžalovaných, ktorí peňažný trest akceptovali, existujú. Je však pravdou, že najmä situácia u obžalovaných L., H. a P. berúc do úvahy ich majetkové a rodinné pomery, neumožňuje uložiť obzvlášť prísny peňažný trest. Aj na základe názoru odvolacieho súdu súd svoje predchádzajúce úvahy korigoval a zjednodušene povedané všetkým týmto obžalovaným v porovnaní s prvým rozhodnutím uložil „polovičné“ peňažné tresty. Je toho názoru, že neuloženie peňažných trestov, prípadne uloženie peňažných trestov len symbolických by bolo doslova výsmechom potreby náležitého potrestania akejkoľvek ekonomickej trestnej činnosti, ktorá je páchaná v tak veľkom rozsahu ako v tomto prípade. Súd je toho názoru, že zasiahnutie majetku páchatel'ov je najúčinnším nástrojom, ktorý

pomôže dosiahnuť zákonom predpokladané účinky trestu a jeho ukladanie by malo byť pravidlom pri takejto trestnej činnosti. Samozrejme súd si uvedomuje potrebu minimalizácie dopadov akýchkoľvek trestov na rodiny, v tomto prípade však sociálna a rodinná situácia všetkých obžalovaných dovoľuje, aby za príslušného a potrebného uskromnenia sa peňažné tresty boli zaplatené. Len na margo možno dodať, že situácia vyššie uvedených obžalovaných sa zásadnejšie nelíšila od situácie obžalovaných L. a Q. B., ktorí peňažné tresty v pôvodne vymieranej výške akceptovali.

V predchádzajúcom odseku uvedené platí aj na obžalovaného Q. V., ktorý z dôvodov vyššie popísaných ako jedený páchatel' dostal nepodmienečný trest odňatia slobody. Najmä miera účasti na spáchaných skutkoch a jeho priame zapojenie sa do podvodných konaní vrátane obdržania zisku bolo potom dôvodom, že ani v rámci nového konania vo veci súd tomuto obžalovanému neukladal symbolický peňažný trest, ani trest, ktorý by sa počítal len na niekoľko tisíc Eur. Zásah majetku v prípade tohto obžalovaného musí byť najrazantnejší, pričom je nutné dodať i to, že tento obžalovaný ako jediný disponuje majetkom vyčísľiteľným rádovo v desiatkach tisíc Eur (vlastní rodinný dom). Aj u tohto obžalovaného najmä vzhľadom k zisteným rodinným pomerom však súd korigoval svoje pôvodné úvahy a uložil mu peňažný trest, ktorý je tak isto presnou polovicou pôvodne uloženého peňažného trestu.

Pokiaľ ide o poškodenú stranu, túto súd na hlavné pojednávanie v zmysle § 256 ods. 3 Trestného poriadku v zmysle dlhodobo aplikovanej praxe zo strany Najvyššieho súdu SR ako poškodeného na hlavné pojednávanie nepripustil a preto nebol dôvod o nároku poškodeného rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.